

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ I. B.**, bývajúceho v B., **2/ I. L.**, bývajúceho v B., **3/ A. V.**, bývajúceho v B., **4/ J. H.**, bývajúceho v H., **5/ E. B.**, bývajúceho v B., všetkých zastúpených Mgr. M. S., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **D. B.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. P. H., advokátom so sídlom v B., **o zmenu zápisu v registri politických strán**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 14 C 106/2009, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 8. decembra 2011 sp. zn. 3 Co 485/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III uznesením z 13. septembra 2011 č.k. 14 C 106/2009-84 konanie zastavil a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že konanie zastavil z dôvodu, že žalobcovia nezaplatili súdny poplatok za žalobu (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov). Žalovanému náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že žalovaný ich náhradu nevyčísľil v lehote podľa § 151 ods. 4 O.s.p. napriek tomu, že bol na vyčíslenie náhrady trov konania vyzvaný písomne 22. júna 2011 a táto výzva mu bola doručená v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p. dňa 2. septembra 2011.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovaného proti výroku uznesenia súdu prvého stupňa o náhrade trov konania uznesením z 8. decembra 2011 sp. zn. 3 Co 485/2011 uznesenie prvostupňového súdu v napadnutej časti potvrdil; žalobcom nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania za vecne správne. Poukázal na to, že výzva súdu na vyčíslenie trov konania bola zástupcovi žalovaného zasielaná opakovane, a to 24. júna 2011 a 5. augusta 2011, pričom obe zásielky boli vrátené (druhá v poradí 2. septembra 2011) po márnom uplynutí odbernej lehoty na prevzatie zásielok a dôvod vrátenia zásielky bol uvedený „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“. Až pri doručovaní rozhodnutia súdu prvého stupňa z 13. septembra 2011 č.k. 14 C 106/2009-84 sa súd dozvedel, že adresát je na adrese doručenia neznámy; zástupca žalovaného zmenu adresy súdu neoznámil. Keďže súd prvého stupňa vzhľadom na oznámenie pošty o dôvode nedoručenia výziev zástupcovi žalovaného na vyčíslenie trov konania nemal pochybnosti o správnosti zástupcom žalovaného v konaní uvedenej adrese jeho sídla a zástupca žalovaného zmenu adresy sídla súdu neoznámil, odvolací súd mal za to, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď vychádzal z fikcie doručenia výzvy na vyčíslenie trov zástupcovi žalovaného a nesplnenia povinnosti vyčísliť trovy v lehote stanovenej v § 151 ods. 4 O.s.p. Odvolací súd súčasne zdôraznil, že žalovaný trovy nevyčísliť ani dodatočne v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa, ktorým mu náhrada nebola priznaná.

Uznesenie odvolacieho súdu napadol žalovaný dovolaním. Uviedol, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, ako i že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Trval na tom, že výzvy, ktoré boli doručované jeho zástupcovi, boli doručované nesprávne na adresu neexistujúceho sídla zástupcu; jeho zástupca zmenu sídla a novú adresu oznámil Slovenskej advokátskej komore, táto bola riadne zverejnená v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory. Ďalej odvolaciemu súdu vytýkal, že sa nezaoberal jeho názormi uvedenými v dovolaní, ale „oprel svoje rozhodnutie o 'dôvod vrátenia zásielky', ktorý bol poštovým zamestnancom uvedený ako 'zásielka neprevzatá v odbernej lehote'“. V tejto súvislosti zdôraznil, že zásielka nemohla byť prevzatá, lebo sa o nej nemohol dozvedieť, keďže bola doručovaná na miesto, kde jeho zástupca už niekoľko mesiacov nemal sídlo. Podľa jeho názoru záznam pošty nezodpovedá reálnemu skutkovému stavu, je nesprávny a zmätočný a tým, že súd prvého stupňa výzvy na vyčíslenie trov konania doručoval na nesprávnu adresu jeho zástupcu, jeho postup bol v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku o doručovaní a týmto

nesprávnym postupom mu odňal možnosť konať pred súdom. Z uvedených dôvodov žiadal uznesenia súdov oboch stupňov v časti o trovách konania zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobcovia sa k dovolaniu žalovaného písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 3 O.s.p. ale ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. neplatia (o. i.) vtedy, ak ide o uznesenie o trovách konania. Dovolateľ napadol dovolaním uznesenie, ktorým odvolací súd rozhodol o trovách konania. Takéto uznesenie je v § 239 ods. 3 O.s.p. zaradené medzi uznesenia, v prípade ktorých je prípustnosť dovolania výslovne vylúčená.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až c/ a g/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namieta, že mu bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať (realizovať) procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Z obsahu dovolania žalovaného je zrejmé, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzuje najmä z toho, že súdy nesprávne postupovali pri doručovaní výziev na vyčíslenie trov konania jeho zástupcovi, napriek tomu, že v čase doručovania týchto zásielok jeho zástupca sídlo na adrese doručovania už nemal, ktorá skutočnosť vyplývala zo zoznamu advokátov Slovenskej advokátskej komory a na základe tohto nesprávneho postupu dospeli k záveru o nesplnení povinnosti vyčísliť trovy v zákonom stanovenej lehote.

Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. treba vykladať tak, že v ňom uvedený dôvod prípustnosti dovolania je daný vtedy, ak účastníkovi možnosť konať pred súdom sa postupom súdu odňala vôbec. Ako už ale uviedol Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 2 Cdo 29/92, ktoré bolo publikované v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 39/93, podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je splnená v prípade, že sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom len pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napríklad tým, že mohol proti rozsudku, ktorý mu bol riadne doručený, podať odvolanie. Žalovaný v danom prípade po riadnom doručení uznesenia súdu prvého stupňa podal proti nemu odvolanie, v ktorom mal možnosť poukázať na nesprávny postup prvostupňového súdu pri doručovaní výzvy na vyčíslenie trov konania a trovy konania vyčísliť. Žalovaný túto možnosť aj využil a podstatou odvolacích námietok bol práve nesprávny postup súdu pri doručovaní výziev na vyčíslenie trov konania a neumožnenie sa k nim vyjadriť; trovy konania však v odvolaní nevyčísliť. Odvolací súd, ako to vyplýva z odôvodnenia jeho rozhodnutia, uvedené odvolacie námietky žalovaného posudzoval a zaujal k nim právny záver, v zmysle ktorého si žalovaný nesplnil povinnosť vyčísliť trovy konania

podľa § 151 ods. 4 O.s.p., a to ani dodatočne v odvolacej lehote. Keďže v rámci odvolacieho konania žalovaný mohol "uplatniť vplyv na výsledok konania" a tento aj uplatnil, dospel dovolací súd k záveru, že i keby bol mal postup súdu prvého stupňa za následok vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. bolo by potrebné dovolanie žalovaného odmietnuť, pretože takáto procesná vada neskorším postupom súdov bola odstránená a žalovaný napriek vedomosti o povinnosti vyčíslit' trovy konania, k tejto vedomosti nepristupoval primerane a zodpovedne, ignoroval ju a trovy konania ani dodatočne (v odvolaní) nevyčíslil.

Pokiaľ žalovaný v dovolaní namieta, že odvolací súd mu odňal možnosť konať pred súdom aj tým, že sa „nezaoberal názormi odporcu uvedenými v dovolaní“, jeho námietky sa týkajú nedostatkov týkajúcich sa odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu (nepreskúmateľnosť). K uvedeným námietkam treba uviesť, že nie každá procesná nesprávnosť, ku ktorej dôjde v priebehu občianskeho súdneho konania, je relevantná z hľadiska procesnej prípustnosti dovolania. Uznesením občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo odporučené uverejniť v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, v ktorom tento súd dospel k právnenému názoru, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Tento rozsudok bol v uvedenej zbierke publikovaný ako R 111/98. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu je názor zaujatý v uvedenom judikáte plne opodstatnený aj v prejednávanej veci. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia súdu nižšieho stupňa ako dôvodu zakladajúceho (len) tzv. inú vadu konania pritom vyplýva aj z ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 2 M Cdo 18/2008, 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 9/2009, 3 Cdo 290/2009, 3 Cdo 338/2009 a 5 Cdo 290/2009). Preto sama skutočnosť, že v konaní prípadne došlo k procesnej vade tejto povahy (nepreskúmateľnosť rozhodnutia), nemôže v danom prípade založiť prípustnosť dovolania žalovaného, lebo nejde o vadu v zmysle § 237 O.s.p.

Z obsahu dovolania žalovaného možno vyvodit' aj nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený

skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003).

Iná procesná vada konania (vada, ktorá nie je uvedená v ustanovení § 237 O.s.p.), ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmatečnosť rozhodnutia majúcu za následok prípustnosť dovolania, a je preto významná len v prípade, že dovolanie je v danej právnej veci prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovení § 237 a § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

Žalovaný nebol v dovolacom konaní úspešný. Právo na náhradu trov konania vzniklo žalobcom (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.); dovolací súd im nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. júna 2012

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková